

Forfatter: Svend Hersleb Grundtvig, 1824-1883

Titel: Udrag fra BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Ingemann, Bernhard Severin (1824-07-08)

Citation: Svend Hersleb Grundtvig, 1824-1883: "Grundtvig og Ingemann", i *Grundtvig og Ingemann*, Forlagt af Samfundet til den Danske Litteraturs Fremme, s. 14.
Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001989206-000-shoot-idm140619161823376.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvig og Ingemann

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Hvorledes du, med din Kjærlighed til Danmark og dets Historie, i det hele vilde beskue min Valdemar, og at du i det mindste vilde lade min Stræben vederfares sin fulde Ket, derom kunde jeg ikke, med mit Kjendskab til din Aand og dit Hjærte, være i Tvivl; og dit kjærlige, broderlige Digt har, trods hvert et haardt Ord, du deri siger mig, dog venlig stadfæstet min Formodning. Vel vidste jeg, især efter vor Samtale i Paasken, at min Behandling af Saxos Personlighed vilde mishage dig; men at den i den Grad vilde saare dig, som jeg ser den har gjort, havde jeg dog ikke trot; ogs. 15har jeg saaledes forgrebet mig paa den gamle, at jeg kan synes stokblind for hans Værd og anses for virkelig at have spottet ham, saa maatte jeg vel bedrøves og bitterlig fortryde min Gjerning. Men, kjæreste Grundtvig! ser du da ikke, at jeg netop vil vise Aandens rene Uafhængighed af det tilfældige og uvæsentlige i de udvortes Former og Lader, som ofte synlig individualisere den mest udmærkede Genius, og som kun den aandelige Pøbel forhaaner, men som den besindige Beskuer, med Øjet stadig henvendt paa det sande væsentlige, kun godmodig smiler ad, medens han endnu hjærteligere og inderligere erkjender og hylder det ædle og herlige i dets menneskelige, af Tider, Sæder og Vaner ensidig formede Hylster! Hvor mangen herlig Aand har du selv ikke kjendt, som du ikke kan tænke dig i et livligt og sandt Fantasibillede, uden at du maa medtage smaa Forkertheder, Lader og Fagter, som du godmodig smiler ved, i det du inderligst skatter Mandens sande Væsen og Værd! Fordres det med rette af Digteren, ikke blot at fremstille Aander, men Personer, og tier Historien om en Karakters Personlighed, er det da saa stor en Uret mod en historisk Person, at Digteren, for at individualisere ham, tillægger ham visse af hans Stand og Tidsalder laante Smaatræk, som ikke fornedre ham eller kontrastere med hans historisk bekjendte Karakter? For nu at anvende dette paa Saxo, hvad er da rimeligere, end at han i sit ydre Væsen maa have baaret nogle af Klosterlivets og det ensomme lærde Stuelivs mod Ridderlivet afstikkende Lader og Manerer! og vover nogen at udle ham derfor, da vil jeg svare enhver, som jeg lader Axel svare Asbjørn Snare.